

Jan Dreesen
in het Heemmuseum
De Plate

IN MEMORIAM JAN BAPTIST DREESEN

Toen Jan B. Dreesen in de vroege morgen van 9 juli aan een hartstilstand overleed kwam er niet alleen een einde aan een goed gevuld leven maar werd er ook een hoofdstuk in de geschiedenis van de Heemkring De Plate definitief afgesloten. Jan was, sedert 1974, de secretaris van De Plate maar hij was vooral het boegbeeld van de Plate. Letterlijk en figuurlijk een groot man, een boom van een vent, gemaakt om honderd jaar te leven.

Toen het nieuws bekend raakte was de verslagenheid en vooral het ongeloof zeer groot. "Maar dat kan niet zijn, ik heb hem gisteren nog gezien op zijn fiets" - "Maar dat kan niet zijn, ik heb gisteravond nog met hem getelefoneerd" - "Maar dat kan niet zijn, ik heb gisteren nog een brief van hem ontvangen"; Helaas, het kon wel zijn !

Het werk dat Jan gepresteerd heeft als secretaris van De Plate is enorm. Zeer nauwgezet hield hij de briefwisseling bij, hij organiseerde met zeer groot succes tussen 1976 en 1997 de "Plate-reizen", hij contacteerde de sprekers en stelde het jaarprogramma samen, hij organiseerde de kleinkunstavonden.

Het aantal artikels dat hij sedert 1974 publiceerde in ons tijdschrift is niet te tellen. Intussen maakte hij ook deel uit van vele commissies en werkgroepen, gaf hij voordrachten en stadsrondleidingen. De laatste zes jaar hield hij zich ook nog bezig met het inventariseren van alle voorwerpen en documenten van de Plate-verzameling, het bijhouden van de lijst met giften, enz. Zijn energie kende geen grenzen.

Intussen vond hij ook nog tijd om bestuurslid en vanaf 1995 ondervoorzitter te zijn van het Westvlaams Verbond voor Kringen van Heemkunde, publiceerde hij honderden artikels in het marinetijdschrift "Neptunus", was hij voorzitter van de Vrienden van Jan De Clerck, penningmeester van de Spaanse Vriendenkring Cervantes en was hij actief in de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde. Voor zijn kulturele inzet kreeg hij tenandere de Gouden Mathille.

Spijts deze vele bezigheden was Jan een liefdevolle en bezorgde echtgenoot. Zijn drie dochters konden altijd bij hem terecht voor goede raad of hulp en zijn zes kleinkinderen, zowel de oudere als de kleinsten waren zijn oogappel. In de familie Dreesen zal men hem erg, zeer erg missen.

Ik had, gedurende vele jaren, het voorrecht hem tot vriend te hebben. Zo heb ik hem leren kennen als een man met een zeer uitgebreide kennis, zeer leergierig, zonder valse schaamte en thuis in alle middens. Samen met Rosie en Simone hebben wij vele malen De Plate vertegenwoordigd op allerhande heemkundige en andere bijeenkomsten. Daar ging hij graag een discussie aan, gaf graag zijn mening te kennen, soms een tikkeltje eigenwijs, maar steeds tot luisteren bereid. Aan de feesttafel was hij een charmant causeur, goedlachs en steeds omringd door vele vrienden.

Voor zijn curriculum vitae doe ik beroep op de kennis van zijn vriend Eddy Van Haverbeke.

Jan Dreesen werd geboren te Eisden op 25 juli 1925, als oudste van een gezin van 7 kinderen. Voorbestemd tot een carrière in het mijnwezen volgde hij les aan de Limburgse mijnschool in Mechelen aan de Maas. De oorlog dwarsboomde evenwel zijn plannen. In 1941, op 16-jarige leeftijd, sloot hij zich aan bij de gewapende weerstand. Als lid van het geheim leger verspreidde hij de sluikpers, wierf leden aan, bracht wapens over en nam ijverig deel aan de bevrijdingsoperaties van het grondgebied. Gedurende de gevechten in het Nederlandse Peel aan de zijde van de geallieerde troepen wist hij zich te onderscheiden, waarvoor hij het Oorlogskruis met palm kreeg.

Na de ontbinding van de gewapende weerstand op het einde van 1944 nam hij dienst als oorlogsvrijwilliger bij de Belgische Sectie van de Royal Navy, het begin van een boeiende en verdienstelijke loopbaan bij de marine. Toen op 1 februari 1945 de Zeemacht werd ingericht, tekende hij een dienstverbintenis bij die macht. Na het slagen van een examen werd hij op 1 maart 1946 benoemd tot kwartiermeester. Hetzelfde jaar vinden we hem terug in de Oostendse Zeevaartschool, waar hij in 1947 met brio slaagt voor het examen van "leerling kustvaart", wat overeenstemt met de titel van "gebreveteerde in de Zeevaart derde klasse". Daarna werd hij benoemd tot meester. Hetzelfde jaar nog werd hij onderploegoverste van de Katie-mijnen vernielingsploeg. Gedurende drie jaar hielp hij de Belgische wateren zuiveren van anti-invasiemijnen. In 1948 slaagde hij in het examen van "stuurman ter kustvaart" aan de Zeevaartschool.

In 1949 huwde hij met Rosie Herrling. Uit dit huwelijk werden drie dochters geboren.

In 1952 bracht hij het tot "keuronderofficier dek", slaagde vervolgens in het bootsmansexamen en doorstond de "schippersproef". Op 19 december 1953 kreeg hij de graad van eerste meester en werd aangesteld als onderofficier hoofdonderrichter van de Nautische School te Brugge. Eind 1954 werd hij "wapenmeester" aan boord van de Kamina om twee jaar later terug te keren naar de Nautische School.

In 1957 werd Jan Dreesen benoemd tot eerste meester chef en op 1 augustus 1959 vertrok hij als navigatieofficier aan boord van de Rochefort voor een jaar naar Congo. Na zijn terugkeer in 1960 stapte hij over naar de Eureka om op het einde van het jaar te worden aangeduid voor de cursus "kandidaat reserveofficier dek en wachtofficier mijnenvegen". Na het slagen in deze examens werd hij tweede in bevel aan boord van de Tongeren.

In 1964 werd hij geselecteerd en aangeduid als schipper van de Avila, het jacht van Koning Boudewijn en Koningin Fabiola. Een functie die hij met veel liefde en inzet uitoefende.

Na een onderrichtersbeurt in de navigatiesectie van de Mijnenbestrijdingsschool volgde hij in 1965 de cursussen en slaagde in de proeven tot het bekomen van het M-brevet. Hij werd in 1966 benoemd tot oppermeester. In 1980 werd hij "hoofdwapenmeester" in het opleidingscentrum van de Zeemacht. Na 41 jaar marinedienst wachtte hem op 30 september 1985, met een tikkeltje spijt en weemoed, het rijke volle burgerleven.

En op 9 juli 1997 kwam er plots een einde aan dit leven.

Jan werd onder massale belangstelling begraven in zijn parochiekerk Sinte Godelieve op dinsdag 15 juli. Vele prominenten van de burgerlijke, militaire en gerechterlijke macht woonden de plechtigheid bij. Ook het Hof had zich laten vertegenwoordigen en er was een bloementuil van koningin Fabiola. Maar vooral waren er zijn vrienden, met honderden. Zij brachten een stille, laatste hulde aan een groot man. De ontroering was groot bij het spelen van het Belgisch Volklied en, op verzoek van de familie, van het lied "Limburg mie Landj".

Op donderdag 31 juli werd zijn as in zee uitgestrooid door een schip van de Marine. Rosie, zijn kinderen en kleinkinderen waren aanwezig. Simone en ik waren er ook bij. Als laatste groet en hulde aan een zeer goeie vriend had ik mijn uniform van marineofficier aangetrokken.

Vaarwel Jan.

Jean Pierre Falise